

det modsatte af et Monopol, det er at tage Monopolet fra de store Landmænd og lade flere og flere komme med i Arbejdet. Denne Tale om Monopol kommer kun frem for at skræmme. Naar man vil slaa paa de Strengé, der ret stærkt kalde paa Misundelsen, saa kan man faa noget ud af denne Tale om Monopol.

Der siges, at der gives til dem, der have det meste. Ja, skulle vi regne ud, hvorledes de Penge, vi her give ud, komme Borgerne til gode. saa er det maaske nok udemokratisk. Det mest demokratiske vilde være at sprede det ud saa meget som mulig, saa at hvert Sogn fik sin lille Skærv, og at den ene ikke fik mere end den anden, men saa er der ikke Tale om Husdyr- eller Kvægavlens Fremme. Lad os ikke tale om den enkelte Mands Fordel, det kan ikke være anderledes, vi kunne ikke give Dyrene Pengene. Det sker ogsaa den Dag i Dag, at den enkelte Mand eller Forening kan have en stor Fordel ved et Dyrskue, naar vedkommende har en Hingst, der har en Værdi af op imod 20,000 Kr. eller mere; saa tager han den største Præmie, 2 à 300 Kr. De Herrer mene maaske, at han skal ingen Præmie have, da han har den Fordel at have det bedste Dyr. Det maa være Tankegangen, for at det skal blive demokratisk. Det er næsten ikke til at forstaa, at de Herrer kunne tale saaledes. Hvis man vilde overføre det paa andre Forhold og tage f. Eks. et Gymnastikhold af unge Mennesker, saa maatte man jo sige, at den Mand, der staa paa Fløjen, som er den bedste, og som har den Fordel, at han har Herredømme over sit Legeme, han har deri en saa stor Fordel, at der ikke er nogen Grund til at give ham Præmie, men Sinken, ham, der ikke kan komme over Hesten, Klodsmajoren, ham skulle vi se at faa med, han skal have Præmien. Det kan jo se meget kønt ud, men det vilde ikke hjælpe Gymnastikken frem her i Landet, og hvis man anvendte det samme Princip over for Husdyravlen, og det er i Virkeligheden det, der forfægtes fra anden Side, vilde man ikke hjælpe Husdyravlen frem.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Kommissionens Sæmsætning og alt det andet, der er blevet hævdet af et andet æret Medlem, thi al den Kritik, der kan rettes derimod, falder tilbage paa de danske Landmænd selv, paa Landboforeningerne. Have vi ikke de Bestyrelsesmedlemmer, som vi ønske, saa er det vor egen Skyld, vi kunne jo vælge nogle andre. Denne Kritik rammer i Virke-

lighed Landboforeningerne, og hverken den nuværende eller daværende Minister og heller ikke Kommissionen; men det skal jeg lade være.

Jeg vil selvfølgelig fraraade Flertallet i denne Sal at følge Mindretallets Ændringer under § 14 med Hensyn til Kvægavlforeningerne, fordi disse Ændringer, selv om de kunde komme til at virke, ere af den Slags, som ser ud til at være noget, men ingen Ting er alligevel. Det er meget godt, at der bliver sagt, at vi skulde præmiere Opdræt eller give forøget Tilskud for godt Opdræt, det er Flertallet fuldstændig enig i, der er ikke der nogen Forskel paa Mindretallets og Flertallets Stilling, baade ved Bedømmelsen af ældre Hingste og ældre Tyre ere vi enige om, at man, saa vidt muligt, skal søge at lægge Vægt paa Afkommet, ikke saa meget paa selve Individet, og der er derfor ingen Grund for Mindretallet til at sige, at vi have en anden Stilling end det, thi det ere alle enige om, og jeg har for mit Vedkommende ønsket at gaa helt bort fra Individpræmierne, hvis det var muligt; men saa kommer det an paa, om vi kunne gøre det retfærdigt, thi det er jo ikke saa let at bedømme Afkommet, det vil jeg gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa. Og det samme gælder ogsaa, naar vi komme til de Ændringsforslag, Mindretallet har stillet. Naar man skal til at bedømme Afkommet omkring ved Stationerne, saa kunne vi trække nogle unge Kvier og Tyre, en 2—3 Stykker, ned til en Station; men Moderkøerne kunne ikke være der, og de ældre Søsken, der nu ere blevne en 3—4 Aar, staa hjemme i Stalden, de ere der heller ikke, og hele Indtrykket af Kvægbesætningen er da borte. Jeg gad set de Dommere, som kunne dømme retfærdigt, naar de saaledes skulle se et Kvæghold ved en Station og et andet ved en anden. Det kan se meget pænt ud paa Papiret, at man bedømmer Opdrættet paa denne Maade; men i det praktiske Liv bliver det kun et Skin og intet andet. Skulle vi naa til en retfærdig Bedømmelse, saa skulle vi omkring i Staldene, hvor Moderen og Faderen staa, og hvor Opdrættet staa ved Siden af hinanden, hvor Søsken staa ved Siden af hinanden, baade de voksne Dyr og de unge, først der kan man dømme fornuftigt og retfærdigt. Derfor, selv om det kan se ud til, at Mindretallet vil gøre noget godt med deres Ændringsforslag, saa er det i det praktiske Liv umuligt, og derfor undrer det mig meget, at den ærede sidste Taler, som jeg